

„Trădiceanu” alde actul trădării în retroversive „regalo”-ungurească...

Cezar Adonis
Mihalache

Aici nu mai este vorba de zicală: „cine nu are bătrâni să-și cumpere”... Că oricum de bătrânii noștri și-au bătut joc politicienii... Aici este vorba de somnul rațiunii unei națiuni care și-a pus în fruntea instituțiilor sale niște ramoliți. Babalâci politici purtându-și turul nădragilor pe post de plete de „Don Juanii”... Este vorba de o țară care de trei decenii își îngroapă bătrânii în sărăcie și anonim, lăsând

trântori, fomiști și trădători, mânărelile legislative pregătite pentru stabilimentul regal cu „n” margarete în loc de coroane reale putând fi copiat și adaptat... Iar în locul castei de dude profitoare pot fi trecute din condei focurile de veghe și kurtoskalacs-urile secuiești...

Or, cum își prezenta mai bine un oportunist „oferta” pentru maghiarime dacă nu pe limba „porții”? Așa că alde Tăriceanu a mers la congresul iepelor politice să le vorbească în unguerește.

nant al mesajului său. Că doar l-a „servit”, a luat frazele și le-a recitat. Dar a făcut-o ca șef al Senatului. Or, intenția voită de asemănare a prezentării Trianonului ca pe un al doilea Război Mondial la adresa ungurimii a fost prea evidentă... Și numai mâine poimâine nu ne-om trezi cu acuze făcute, nu de unguri, ci de politicienii noștri, mai mult unsuroși și libidinoși decât „unși” în al(d)e politici, vorbind poate și despre un holocaust al românilor la adresa maghiarimii...

Europa la o probă de foc (dar poate de paie)

Corneliu
Vlad

Europa devine și ea o tema geopolitică tot mai pasională, uneori chiar isterizantă, cu șansa – nedorită – de a intra în zona subiectelor arzătoare ale momentului: Trump, Brexit, Rusia, China, islamismul. Dar astfel, funcția moderatoare a Europei postbelice riscă să se dilueze și să piardă poziția preeminentă care i-a asigurat strălucire în ultimele cinci secole (cu toate părțile sale întunecate, și ele mereu prezente). Se vorbește, și pe un tot tot mai alarmist, despre declinul Europei, dar rememorând istoria, se poate vedea că o asemenea percepție nu este deloc nouă. Încă Homer deplangea splendoarea apusă a civilizației miceniene, dispărută sub tăvălugul valurilor de invadatori din nord. Apoi, se caută până azi, de la Montequieu până la Kissinger, cauzele prăbușirii Imperiului Roman, se readuc mereu în discuție previziunile istoricilor Spengler și Toynbee despre dispariția iminentă a civilizației europene. Temeri, până acum, pripite și nejustificate, căci Europa și-a revenit și a renăscut mereu din catastrofele istorice care au încercat-o. Dar iată că, din nou, Vechiul Continent pare să se afle în pragul unui iminent pericol existențial. Se află oare continentul într-adevăr în fața unei asemenea alternative?

„Continent”, pentru că nu este vorba doar de Uniunea Europeană, în fond un construct de instituții, ci de Europa în întregul ei, cu toate atuurile, valorile și resursele sale, cu toată zestrea sa culturală și de înțelepciune politică, cu toate aventurile și experiențele sale, fie ele victorioase sau nefaste. Punctual, a vorbi astăzi despre Europa înseamnă de fapt a vorbi despre Europa Unită. Iar în 2019, a vorbi despre europarlamentarele din luna mai și ceea ce va urma după proba de foc a scrutinului. Un act electoral este o competiție. Cine sunt competitorii în confruntare? Europeistii (globalistii) și suveranistii (naționaliștii), scrie nonșalant mai toată presă și spun mai toți comentarii. Concepte, până la urmă, simple, nenuantate și improprie, unele chiar cu conotații sau etichete peiorative, „căci, curios, în marea dezbateră pătimașă asupra destinului Europei nu s-au găsit termenii exacti, cei mai potriviți, care să definească forțele ce pun în mișcare sinergiile europene și trasează, prin ciocnirea lor (pașnică), în accepția dată de

Huntington, traseul viitor al continentului. Fapt este că Europa are de făcut față unei sumedenii de provocări interne și extraeuropene. Provocările interne, la nivel de stat, de relații inter-statale, grupări de state și în interiorul UE, sunt de ordin politic, economic, militar, financiar, tehnologic etc. Provocările externe vizează însăși poziția și însuși rolul geopolitic al Europei în lume. În 2019, scrie „The Economist”, India va depăși Marea Britanie și Franța pentru a deveni a cincea economie mondială. Confruntarea între America și China, conjugată cu influența crescândă a Chinei în Europa ar putea determina continentul la compromisuri delicate cu Beijingul (dar și cu Moscova) și prezintă riscul distanțării de America. Iar Germania și-a anunțat public, la nivelul cel mai responsabil al Berlinului, o asemenea intenție. Retragerea militară americană din Orientul Mijlociu ar putea obliga Europa la o implicare sporită în regiune. Criză ucraineană ar putea și ea împinge Europa la o politică și o acțiune mai directă în acest spațiu postsovietic. În sfârșit, în arealul continental, Europa Unită poate fi chemată să gestioneze într-un fel sau altul situația ambiguă și preocupantă din Balcanii de Vest și din Europa Centrală, unde – dincolo de spectrul migrației masive extraeuropene – devine tot mai clară accentuarea declinului demografic.

Un munte de probleme se ridică în față Europei și în primul rând în față Europei Unite. Sunt conștienți liderii statelor europene, instituțiile de la Bruxelles, dar nu în ultimul rând și europenii obișnuiți, cei care votează, de miza acestei încercări? Vor avea programe de acțiune și o perspectivă europeană clară liderii și statele europene la alegerile din mai față de toate aceste probleme?

Alegerile din mai sunt o șansă dar și un risc, ambele cu mari consecințe. Prin rezultatele votului și noua configurație a Parlamentului European se poate deschide măcar o fereastră de oportunitate pentru acțiune în viitor. Dar se poate obține și un rezultat prea puțin concludent. Pronosticul minimal este o pondere crescută a „populiștilor naționaliști” în instituțiile europene. Ceea ce ar fi, oricum, un pas înainte în eforturile de înlocuire a „Europei birourilor” cu un construct european mai eficient și mai atent la interesele statelor alcatuitoare ale Europei Unite.

niște parveniți ajunși la vârsta, nu „a senectuții”, ci a senilității, nu doar să o sfătuiască, ba, mai grav, să o conducă.

Sigur, din partea lui „Trădiceanu”, acest slinos model de copertă de revistă de catran din vremuri cenușii, nu ne așteptam noi la ceva bun... A dovedit-o de atâtea ori... Așa că nechezatul măgăresc în maghiară nu ne-a surprins. Doar ar fi vorbit el, mai agârț, și în „regaleză”, dacă în felul acesta ar fi ajuns mai repede și mai adânc la sânul otrăvit al impostorilor post-regali. Pentru că pe el sinecurile îl interesează. Are una la dispoziție, acolo în fruntea Senatului, dar întotdeauna e loc de ceva în plus, nu?!...

Așadar, nimic surprinzător în prezența individului la congresul udmr. Și nici un strop de uimire nici în ridicola postură a acestuia de înălțător de ode la adresa maghiarimii politice. Păi, nu poate ieși din sinecurea lui un proiect legislativ pentru binele maghiarimii? Doar să-și facă publică oferta și prețul, nu?!... Că de restul se ocupă cu alde alți lingăi,

Până aici, dară, chiar nimic surprinzător în turul de forță al punerii la dispoziție la piciorale altor interese. Sau a reconfirmării întoarcerii la punctul de servire și aservire anterior rătăcirii pe drumul regal... Și, în fond, dacă a pus el coroană stemei, nu poate așeza acolo și o rozetă-soare ori o semilună secuiască?

Nu ne-a surprins nici postura de poster politic îndoit și îngălbenit pe la colțuri, împroșcându-și umorile bucale grohăite pe unguerește pe post de lipici de aservire la noua/vechea lui casă de toleranță politică... Am mai văzut cazuri... Și nu asta i-a dus nivelul prestației de sluj și pupincurism la nivelul dobitociei de opincar ceaușist. Ci miezul „cuvântării” imbecile, prin insinuarea unei analogii a situației româno-maghiare (?!), de fapt româno-ungare (dar nici asta nu a învățat diferența dintre unguri și maghiarii) cu exemplul „reconcilierii franco-germane de după al doilea Război Mondial”!

Evident, dacă îl iei la bani mărunți, habar nu are de conținutul istoric haluci-

În mod normal, acum, chiar instituția pe care o „gerentiază” ar trebui să-l cheme în plen la explicații... Pentru că astfel de înșiruire de fraze capătă greutate prin însăși prisma funcției aceluia care le-a lansat. Or, să știm și noi ce urmează în așa-zisa „reconciliere” româno-maghiară, ce ni se pregătește, de fapt, ca final... Chiar dacă în cuprinderea unui act de trădare nu ai nevoie de translatorii...

Poate urmează maghiara la liber în plenul senatului pentru puțința de exprimare a minorității și a aserviților ei? Aia care în loc de acuzativ preferă să învețe cuvintele seci ungaro-consonatice pentru a asfixia limba română... Poate și redactarea actelor oficiale ale Parlamentului, în părțile care îi interesează pe etnici, în maghiară? Apoi și o cârpă secuiască ștrangulată în for de-a dreapta stemei Statului Român „încoronat”... Ba, poate și steagul Ungariei pe post de „simbol național al comunității maghiare”...

Domnitorul Unirii – Alexandru Ioan Cuza, în viziunea marilor istorici români

Ioan
Scurtu

Numele Alexandru Ioan Cuza este asociat cu Unirea Principatelor. Ales domn al Moldovei la 5 ianuarie și domn al Munteniei (Valahiei) la 24 ianuarie 1859, Alexandru Ioan Cuza a acționat cu prudență, dar și cu fermitate pentru a determina Marile Puteri să recunoască alegerea sa și apoi pentru realizarea Unirii depline a celor două principate, a căror denumire stabilită de Puterile Garante era „Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei”. La 22 ianuarie 1862 s-a constituit primul guvern pentru ambele principate, iar Alexandru Ioan Cuza a anunțat că „Unirea este îndeplinită, naționalitatea română este întemeiată [...]

Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie”. Tot în acea zi, capitala României a fost stabilită la București. În cei șapte ani de domnie (1859-1866), Cuza a pus bazele statului român modern, inițiind și adoptând reforme privind toate domeniile de activitate – de la armată la învățământ, de la organizarea administrativă la reforma agrară, de la organizarea sistemului judecătoresc la sistemul unic de măsuri și greutate, de la secularizarea averilor mănăstirești la adoptarea pro-

gramului de construire a căilor ferate române etc.

În noaptea de 11/12 februarie 1866, Alexandru Ioan Cuza a fost înlăturat de la putere în urma unei lovituri de stat puse la cale de cei pe care Dimitrie Bolintineanu i-a numit „monstruoasa coaliție”. Titu Maiorescu avea să aprecieze că „răsturnarea lui Cuza este un fapt greu de justificat”, iar Mihai Eminescu scria: „Vor trece veacuri și nu va exista român căruia să nu-i crape obrazul de rușine de câte ori va răsfoi istoria neamului său la pagina 11 februarie”. După aducerea principelui Carol din familia de Hohenzollern-Sigmaringen (Prusia) pe tronul României, împotriva lui Alexandru Ioan Cuza a fost promovată o vastă campanie de denigrare, mergându-se până la propunerea de a nu se mai evoca ziua de 24 ianuarie pentru a nu fi menționat numele celui ales atunci domnitor. Abia după patru decenii, oficialitățile au acceptat să se scrie și să se vorbească despre Alexandru Ioan Cuza.

În acest nou climat politic, primul mare istoric român care a publicat o monografie privind domnia lui Alexandru Ioan Cuza a fost A.D. Xenopol, în 1903. L-a descris ca „un bărbat de statură mijlocie, însă arătos, cu o înfățișare plăcută și ademnitoare. Manierele lui erau distinse, ceea ce nu puțin îl ajută

în izbânzile sale diplomatice”. Despre atitudinea politică a lui Cuza, marele istoric aprecia că acesta „era un înfocat naționalist și patriot”. Dimitrie Onciul, într-un studiu din 1909, a subliniat că Unirea Principatelor a fost o necesitate istorică: „Unirea Țării Românești și a Moldovei era, așa zicând, sinteza dezvoltării lor istorice ca principate românești, menite prin însăși ființa lor să alcătuiască un singur stat național”. Susținător fervent al lui Carol I, istoricul Onciul nu a stăruit asupra rolului avut de Alexandru Ioan Cuza în realizarea Unirii, dar a evidențiat semnificația actului de la 24 ianuarie 1859: „Onoare și recunoștință patrioților care l-au săvârșit”. N. Iorga a inițiat strângerea de fonduri pentru ridicarea statuii domnitorului Unirii în Iași în 1909, la împlinirea a 50 de ani de la acest eveniment. Guvernării, în frunte cu D.A. Strudza, s-au opus cu înverșunare, astfel că abia în 1912 statuia a putut fi dezvelită.

Marele istoric N. Iorga, în discursul rostit în 1909, a pus accentul pe spiritul nou care cuprinsese țările române după revoluția din 1848 și pe faptul că Alexandru Ioan Cuza a întruchipat aspirațiile românilor din acel moment istoric: „Vine o clipă în istoria popoarelor când un popor trebuie să se prefacă, iar viața lui

politică trebuie să capete alte forme, când nu mai poate fi ceea ce a fost până atunci”, când „își caută un om nou, care nu duce după el păcate și nu poartă nici răspunderea faptelor greșite pe care alții le-ar fi făcut înaintea sa.

Alexandru Ioan Cuza a putut să îndeplinească astfel ceea ce a îndeplinit și a fost ceea ce este în amintirea noastră recunoscătoare și prin însușirile sale superioare, dar și prin această calitate că, om nou, a venit la vremuri nouă ca să îndeplinească hotărât fapte nouă”. La rândul său, Constantin C. Giurescu, în monografia Viața și opera lui Cuza Vodă, publicată în 1966, a evidențiat anvergura europeană și chiar mondială a domnitorului, care a fost un „exponent al simțului politic românesc.

Dintre oamenii de stat contemporani din Europa, el poate fi pus alături de Cavour, iar dintre cei ai Americii, de Abraham Lincoln. Și unul, și celălalt au asigurat unitatea politică a națiunii lor; și unul, și celălalt au împărtășit concepțiile înaintate ale vremii, au mers pe calea progresului social. Au avut însă avantajul de a se sprijini pe formațiuni de stat independente și suverane: Regatul Sardiniei pentru cel dintâi, Republica Statelor Unite pentru cel de-al doilea; ei au fost deci mult mai liberi în acțiunile lor. Cu atât mai mare

este – fără exagerare – meritul lui Alexandru Ioan Cuza care, într-o țară înconjurată de rivalitățile a trei mari puteri autocrate, acționând într-o adevărată țesătură de interese ale tuturor puterilor europene în sud-estul continentului, a știut, ajutat de spiritele reprezentative ale generației lui, să-și croiască drum propriu și să realizeze nobilele deziderate ale revoluționarilor patrioți de la 1848”.

Profesorul și meticuloșul cercetător Constantin C. Giurescu conchidea: „Actele Arhivei sale, cercetate în totalitatea lor, ne arată în mod limpede că domnitorul Unirii de la 1859 n-a pierdut niciodată din vedere mărețul ideal care era Unirea tuturor românilor într-un singur stat; el a acționat însă înțelept și priceput, potrivit conjuncturii și posibilităților vremii. O altă generație, peste decenii, avea să realizeze gândul”. Într-adevăr, Alexandru Ioan Cuza și toți cei care au înfăptuit Unirea Principatelor în 1859 au pus bazele României moderne spre care aveau să graviteze românii din teritoriile ocupate (Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banatul, Crișana și Maramureș). În 1918 avea să se realizeze Marea Unire, eveniment Centenar pe care-l marcăm în 2018.

Să ne călăuzești și ne veghezi Tu, Cristina Maria Drăgan, din lumea cerească de acum și a ta...

A sperat și a luptat până în ultima clipă... Chiar dacă boala săpa nemiloasă în ea, smulgând fără milă din trupu-i zvelt de om al muntelui fărămă cu fărămă, nu a cedat nici o clipă. A luptat; dar a tot plecat... A plecat însă înainte de a fi murit și ultima noastră speranță. Într-un fel, poate că i-a răs în nas tocmai speranței deșarte. Poate inclusiv Morții, de care nu s-a temut niciodată.

A fost tenace în credința ei în Dumnezeu, lăsându-se în voia Lui. Și nu a plâns niciodată din cauza bolii. Nu s-a plâns și nu s-a întrebat retoric în fața lumii, de ce ea? De ce tocmai ea să fie lovită de o asemenea boală?...

A plâns doar când nu a fost înțeleasă. Pur și simplu când simțea că nu este suficient înțeleasă, căci nu dorea lauri de apreciere, ci doar încrederea celorlalți în ea.

A fost un om bun. Prea bun. Iar noi vom fi mai săraci fără ea. Și chiar dacă doare, gândul că a ajuns în lumea cerească unde își avea locul ca o constelație a zodiei ei, ar trebui să ne

păstreze lacrimile pentru noi, cei de aici. Din această lume.

A fost un tovarăș de drum. Un camarad pe care îl știai mereu alături, acolo,

tăcând, așteptând să ajungi la ananghie pentru a-i înțelege darurile cerești pe care le-a primit cu prisosință: Iubirea, Bunătatea, Demnitatea,

Onoarea, Respectul și Încrederea. O mare încredere pe care nu întotdeauna am așezat-o în locurile lipsă din caracterele noastre.

Ar fi putut pleca

poate din primăvara anului trecut, din clipa oribilă a descoperirii unei tumori imense. Dar a mai stat aici pentru a fi înțeles, cel puțin eu, ceea ce nu ne-am îngăduit, ca timp și răbdare, ani întregi...

Suferința ei a fost un exercițiu pentru mine. Am descoperit nu Omul, pe care îl știam, ci scânteia divină pe care o adăpostea în sufletul ei.

Deși ea era ceea ce care suferea din cauza bolii, a tratamentelor, a radioterapiei, de fapt lecția a fost pentru ceilalți.

Și nu îți spun: „Rămas bun, Cristina!”... Ci, învățând să mă rog, îți voi și îți vom păstra credința de a ne veghea Tu pe noi, cei rămași aici... Să fii mereu alături de noi, să ne călăuzești din lumea cerească devenită de azi, 26 februarie 2019, și a ta.

Omului, inginerului și redactorului de carte, Maria Cristina Drăgan, veșnică recunoștință pentru ceea ce m-a și ne-a învățat să fim...

Dumnezeu să te odihnească în pace, suflet frumos și bun!

La trecutu-ți mare, un prezent minor... (de la politicienii trecutului la politrucii prezentului)...

George
Petrovai

Cum evoluționismul tot este la modă în știința contemporană, iar prin ea în cam toate sferile de activitate umană (de la înfulecat și până la cea mai abstractă gândire), intenționez ca în câteva articole/episoade să ilustrez catastrofalele progrese (!) înregistrate de politica românească într-un veac și jumătate (din remarcabila perioadă cuzistă și până la actuala deșănțare pesedisto-aldistă), fapt pentru care - ne spune cu tristețe Poetul național - e cu neputință ca „biet român săracul” să nu dea îndărăt ca racul.

Da, căci asta-i ruinătorul preț social-economic plătit de o națiune resemnată până la apatie, cu tot mai depreciata monedă moral-spirituală din pricina neconținutelor sfărării ale aleșilor și ciracilor lor, atunci când „evoluează” de la domnitorul ce afirmă ritos în Mesajul adresat Parlamentului pe data de 5/17 decembrie 1865, cum că „niciodată persoana mea nu va fi nicio împiedicare la orice eveniment care ar permite de a consolida edificiul politic la a cărui așezare am fost fericit a contribui” (Ioan Scurtu, Monarhia în România 1866-1947, Editura Danubius, București 1991), la jalnicele caricaturi bolșevice, apoi la otrepele postdecembriste.

Ăștia din urmă, cel puțin, nu doar că-s necalificați (a se vedea și revedea prestația de pomină a Cabinetului Dăncilă), nu numai că-i mint cu nerușinare pe cetățeni și fură cu sacii din banii publici, dar țin morțiș să-și salveze pieile nelegiuite și averile necinstite prin, vorba lui Băsescu, legi anume făcute „de hoți pentru hoți”, adică prin punerea Justiției în slujba marilor infractori.

Și când te gândești că taman în aceste zile unui parlamentar din Slovenia (țărișoara desprinsă din fosta Iugoslavie) i-a fost cerută demisia de către șeful partidului, iar cel în cauză de îndată s-a conformat, după ce a recunoscut public că a furat un sandwich (mai exact, a sancționat neglijența angajaților unui magazin din Ljubljana)!

Nu știu dacă-i un capriciu, ce se dorește o obligatorie lecție de demni-

tate publică pentru toți aleșii (negreșit că slovenii își au dragnienii, tăricenii și vâlcozii lor), dar știu că este o diferență ca de la cer la pământ între gestul parlamentarului sloven și înfricoșătoarea nedemnităte din Parlamentul României, unde nimeni până în clipa de față (au trecut, iată, aproape 30 de ani) nu și-a recunoscut faptele de corupție (de ce ar face-o, când pe aceste meleaguri funcționează ca la cartea lichelismului spiritul de gașcă și prezumția de nevinovăție, iar la o adică insulta, calomnia și „abuzurile” săvârșite de procurori împotriva aleșilor cu putere decizională), prin urmare, niciunul dintre aflătorii în treabă din această sfidătoare instituție nu și-a dat demisia, fie pentru a se pune la dispoziția organelor de anchetă ca să-și dovedească nevinovăția de zor clamată la televiziunile aservite, fie din lehamite față de detestabilul joc la care, de regulă, se pretează majoritatea și anumite grupuri parlamentare (Uniunea Democrată Maghiară din România, dubioșii reprezentanți ai celorlate minorități).

Alexandru Ioan Cuza, artizanul modernizării României

Cu o domnie de numai șapte ani (ianuarie 1859-februarie 1866), colonelul Al. Ioan Cuza, primul domnitor al României apărută pe harta lumii după unirea Moldovei cu Țara Românească, va rămâne de-a pururi în istoria și conștiința neamului românesc nu doar ca marele bărbat de stat ce-și impune reformele spre binele țării și în dauna sa, ci și ca un veritabil personaj de legendă.

Căci iată ce ne spune reputatul istoric Petre P. Panaitescu în Istoria românilor (Editura Didactică și Pedagogică, București 1990): „Cuza vodă era un om inteligent și vioi. Îi plăcea să stea de vorbă cu oamenii de jos și se spune că adesea obișnuia să umble cu haine schimbate ca să poată surprinde mai ușor abuzurile și nedreptățile”, precum - adaug eu - cel cu ocaua statornică prin lege (ocaua lui Cuza) și ocaua mai mică la care recurgeau negustorii necinstiți.

Cât privește obârșia, studiile și caracterul viitorului domn, iată ce aflăm de la același istoric: „Alexandru Cuza făcea parte dintr-o

veche familie boierească din județul Fălciu, înrudită cu familia cronicarului Miron Costin. Făcuse studii în Franța și luase parte la mișcarea de la 1848, alături de tinerii naționaliști.

În vremea lui Vogoridi (Nicolae Vogoridi, domnitorul Moldovei de origine bulgară și adversarul unirii - nota mea, G.P.) fusese numit ispravnic (prefect) al județului Covurlui, dar își dăduse demisia, nevoind să-l ajute pe caimacam la falsificarea alegerilor”.

Îndeosebi după reforma agrară, precizează Ioan Scurtu în opul mai sus menționat, reformă „în urma căreia au fost împroprietărite 463.554 de familii cu 1.810.311 ha” (Constantin C. Giurescu și Dinu C. Giurescu avansează în Istoria românilor din cele mai vechi timpuri până astăzi o suprafață de 2.038.640,2697 ha ce a revenit la 511.896 familii țărănești, cifre la care se oprește și Neagu Djuvara în O scurtă istorie a românilor - „S-au împărțit atunci vreo 2 milioane de hectare la peste 500.000 de familii de plugari”), după reforma agrară din august 1864, vasăzică, popularitatea lui Cuza a fost așa de mare în rândul sătenilor/poporenilor, încât - după detronarea și înlocuirea lui cu principele Carol-Ludovic de Hohenzollern-Sigmaringen - „Radu Rosetti nota că țaranii din comuna Căiuți (jud. Bacău) au declarat că ei «nu au niciun temei de nemulțumire împotriva lui Cuza care le-a dat pământurile și i-a scăpat de boieresc și nu vor să aleagă pe Hopînțol, un neamț pe care nu-l cunoaște nimeni»”.

După secularizarea averilor mănăstirilor închinete grecilor (Petre P. Panaitescu ne face cunoscut în cartea sa: „Aceste moșii erau așa de întinse, încât alcătuiau cam a cincea parte din totalul României de atunci!”), lege dusă la îndeplinire în 1863 cu ajutorul lui Mihail Kogălniceanu, principalul său sfetnic, Al. Ioan Cuza nu ezită ca, în urma plebiscitului din 3 mai 1864, să dizolve Camera doidora de mari latifundiași și să instaurizeze un gen de dictatură personală prin Statutul ce-i permitea împroprietărirea țaranilor, fapt care - treptat, dar inevitabil - „a provocat împotrivirea tot mai energică, atât a conservato-

rilor, afectați mai ales de reforma agrară, cât și a burgheziei radicale („roșii”) care-l acuza pe domnitor de tendințe autocratice” (Ioan Scurtu).

Întrucât la începutul anului 1863 s-a reactivat ideea aducerii unui domn străin, același I. Scurtu ne înștiințează că „În cursul anului 1865 îndemnurile la detronarea lui Cuza deveniseră tot mai frecvente”!

Și astfel, neluând Cuza nicio măsură de apărare împotriva complotului asupra căruia fusese avertizat, în noaptea de 11/12 februarie are loc ceea ce Nicolae Iorga numește „o murdară conspirație de politicieni” și P.P. Panaitescu taxează drept „o faptă urâtă, care rămâne ca o pată în istoria noastră” (Neagu Djuvara este convins că „monstruoasa coaliție” anticuzistă „a fost realizată de masoni”), asta după ce Mihail Kogălniceanu aprecia-se cu mâhnire că „nu greșelile l-au răsturnat, ci faptele lui cele bune”: complotiștii (ofițeri și civili) forțează ușa camerei în care dormea domnitorul, cu pistoalele în mâini îi cer să abdice, acesta nu protestează, ci semnează decretul de abdicare pe spatele căpitanului Pilat, după care este scos din palat „printre două rânduri de soldați întorși cu spatele” ca să nu-l vadă pe fostul domn („Așa de mare era teama de o eventual reacție a ostașilor”, comentează generalul Al. Candiano-Popescu în Amintiri din viață-mi), este suit la iuțeală într-o trăsură cu coșul ridicat, dus în casa unui devotat al lui C.A. Rosetti și, în noaptea de 14/15 februarie, expediat peste graniță.

S-a stabilit în Germania, refuzând să se mai amestece în disputele politice din țară, ba chiar „respingând propunerile celor care voiau să-l aducă înapoi în domnie” (P.P. Panaitescu).

De-abia după moartea survenită în anul 1873, corpul lui a fost adus în țară și îngropat pe moșia sa Ruginoasa, loc de pelerinaj pentru zecile de mii de țărani, ce veneau de pretutindeni ca „să se închine la mormântul aceluia care le dăduse o soartă mai bună”...

De reținut ultimele cuvinte ale lui Cuza la părăsirea Bucureștiului: „Să dea Dumnezeu să-i meargă țării mai bine fără mine,

decât cu mine. Să trăiască România!”, cuvinte care seamănă izbitor cu cele rostite de mareșalul Ion Antonescu înaintea execuției sale. Ce vreți, eroii și martirii neamului se înfrățesc în eternitate și neuitare, pe când mișeei și găunoșii se încumetresc în vremelnicie și opulență!

Care sunt „faptele bune” ale lui Cuza? Păi sunt cele două mari reforme menționate mai sus, plus legea instrucțiunii publice (pentru prima dată învățământul primar românesc devine gratuit și obligatoriu), legea comunală, legea Consiliilor județene, legea Curtii de Conturi, legea contabilității publice, legea Consiliului de Stat, legea introducerii sistemului de măsuri și greutate metrice, autocefalia Bisericii române, înființarea Universității din Iași în anul 1860 (cea mai veche universitate românească) și a aceleia din București în 1864, gândul nobil și statornic de-a uni toți românii în nou înființatul stat România (acest nume referențial datează din 1862), trecerea din anul 1863 de la alfabetul de tranziție la cel cu caractere latine.

N.B.: În cei 48 de ani de domnie (cea mai lungă cârmuire din istoria noastră), regele Carol I a dus mai departe procesul modernizării României, așa cum fusese el conceput și pus în practică de Alexandru Ioan Cuza și valoroșii săi sfetnici.

„Demonicoli(c)izarea” țării...

Cezar Adonis
Mihalache

Cum ar fi ca România să devină primul stat care își bagă procurorii la pușcărie per capita de neafiliat al părții pesediste ori al alde (!) statului paralel?!... Sigur, dacă am mai apuca să ne întrebăm „cum ar fi oare”... Să nu ajungem ca, în atâtea alte cazuri, să ne punem doar întrebarea „cum a fost posibil?”... Căci distanța e mică...

P e d e p s i r e a magistraților ar fi, de altfel, doar închiderea careului politic făcut la mână înțelegerilor, trocurilor și vânzărilor sadea puse la cale de partidele de guvernare. Și ar fi doar un șapou în acțiunea de a-i face liberi, în și prin lumea noastră, pe pușcăriași și a ne închide, între gratiile prin care statul paralel vrea să vegheze libertățile noastre, pe noi cei acum (încă) „afară”.

Stupizenia ideii-amenințare venită dinspre hamsterul politic Nicolicea pune doar apostila statului infracționalizat pe toți cei 30 de ani postdecembriști. Și se constituie într-un calapod al tăieri pe linia de măsură a partidului și pentru orice altă profesie, meserie,

breslă, orice zvâcnire a inteligenței native și a liberului arbitru al deciziilor care ar putea deranja statul paralel în procesul legalizării hoției.

Acum se vrea închisoare pentru procurorii care protestează!... Or, dacă s-a ajuns aici, toate celelalte bresle ar trebui să-

și cam pregătească singure călușul cenzurii, nu?!

Insinuarea „ff”-istului Nicolicea este și extrem de parșivă. Pentru că el vorbește de închisoare pentru procurorii „care protestează”, schimbând din mers semantica și sensul clar al legii, transferând conținutul imposibilității de a face grevă în cazul magistraților spre cel al protestului. Totul pe același miez reclamat de Nicolicea

și anume negarea dreptului de a protesta. Acum de a protesta, mâine de a ne exprima...

Doar că a protesta nu este echivalent cu „încetarea lucrului într-o unitate” (caz în care s-ar periclita stabilitatea instituțională a statului și am putea vorbi de încercări de dezagregare

iculozitate imediată. Pentru că și greva, la rândul-i, poate fi definită prin formula de încetare ori nu a lucrului sau manifestarea prin alte forme.

Sigur, pentru lumea penală a șobolanilor din stârpea politică a ciumei roșii instituțional-infracționalizate, punerea în aplicare a ideii lui Nicolicea ar avea un caracter final de nesperat. Pentru că, practic, toți magistrații ar deveni, prin declararea acțiunilor de protest ca având caracter penal, pasibili de cel puțin o amendă penală, adică de încetarea imediată și firească a statutului de magistrați. Iar România ar ajunge, înainte de a fi tras zăbrelele în spatele ultimului magistrat încarcerat, un stat fără magistrați, eventual cu înlocuitori politici școliți la umbra unor ziduri pe post de facultăți. Și (acor)date la patalama de către partidul de guvernare.

Nicolicea aruncă însă astfel umori veninoase pentru protejarea, nu a „breslei”, ci a grupului politic organizat. Și pe care o putem constata, nu într-o intenție de suspendare a activității, ci în însăși forma de inexistență a activității profesionale. Pentru că politica lacheilor roșii nu înseamnă activitatea

profesională, ci mânărele legislative în interes propriu.

Or, să n-ajungem ca ne numărăm ca singurii procurori de drept din România pe cei ce au curajul de a protesta acum. Și care încă se mai poate distinge ca parte=a neîmproșcată de halena roșie a gâtului politic turbat al PSD-ului...

Totuși, magistrații, pentru a se pune în acord cu legea după măsura de „ff” –list al lui Nicolicea, ar trebui să protesteze masiv într-o formă mult mai eficientă: să nu mai arunce termenele de judecată spre calendele grecești, să nu mai accepte eliberări anticipate, să nu mai ia în seamă la eliberările condiționate tembelismele literaro-științifice ale deținuților, dar să ceară și eliminarea din sistem a judecătorilor corupți ori „sinecuriști”, să „recuzeze” CCR –ul, Inspekția Judiciară și orice instanță „nădășită” în aranjamente cu penalii.

Falsul argument al U.D.M.R. legat de pământul natal!

Gheorghe
Funar

Genialul Mihai Eminescu a scris în ziarul „Timpul” (din 2 noiembrie 1877) că: „Va veni ziua în care și pietrele vor vorbi adevărul.” Ziua aceea a venit și pe lângă pietre (dovezile arheologice), Cifrele Primordiale ale Geților spun Adevărul despre Istoria Poporului Primordial Get. Cifrele Geților, cele din sistemul numeric zecimal (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 și 0), au fost cunoscute și folosite de Poporul Primordial al Geților cu cel puțin 6.000 de ani înainte de Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos. Statueta Gânditorului de la Hamangia (6.000 de ani î.Hr.) confirmă Adevărul despre Cifrele Primordiale ale Geților și Civilizația lor Primordială. Ulterior, în timpul celor două roiri din jurul anilor 4000 î.Hr. și 2000 î.Hr., Cifrele Getice au fost duse de către strămoșii noștri Geți pe toate continentele. Teoria lipsită de logică și împotriva Adevărului privind cifrele romane și cifrele arabe (aduse în Europa în jurul anului 1000 d.Hr.) a fost inventată și impusă cu scopul de a contribui la falsificarea Istoriei Limbii, Scrierii, Religiei, Culturii, Civilizației și Cifrelor Primordiale ale Geților.

Ungurii au venit în Europa din Asia, probabil din ținuturile Mongoliei de azi, ca hoarde migratoare, barbare, în jurul anului 900 d.Hr. și s-au așezat în Câmpia Panonică. Poporul Get și, ulterior, Poporul Român i-a primit pe maghiari (unguri) cu ospitalitate și, încă, îi tolerează. În Dicționarul Explicativ al Limbii Române (D.E.X.), editat de Academia Română scrie că maghiar înseamnă persoană „care aparține Ungariei sau populației ei”. Cetățenii români de etnie maghiară care se simt oprimați de Limba Română și de Tricolorul Românesc, cei care nu sunt loiali Poporului Român și României sunt liberi să plece și să se stabilească în Ungaria! Ei au cetățenia maghiară și sunt așteptați de frații și surorile lor ca să se stabilească definitiv în Ungaria, în țara lor! Dacă U.D.M.R. reușește să-i șantajeze pe cei cu care s-a aflat în concubinaj la guvernarea României s-ar putea să obțină și o primă de plecare în Ungaria.

În anul revoluționar 1848, maghiarii au înscris în Proclamația de la Pesta pretenția lor de anexare a Ardealului la Ungaria. În anii 1948-1949, bestiile maghiare revoluționare au ucis peste 40.000 de români și au incendiat circa 270 de sate

românești din Ardeal, inclusiv bisericile. După Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 de la Alba Iulia, Ungaria sovietică cu sprijinul Rusiei Sovietice a încercat să ocupe Ardealul. Atunci, Armata Română a câștigat războiul și la 4 august 1919 a ocupat Budapesta, capitala Ungariei. După retragerea Armatei Române, Ungaria a cerut insistent, în perioada 1919-1926, ca să fie condusă de Casa Regală a României, și să fie realizată o monarhie dualistă după modelul Austro-Ungariei. Conții și grofii unguri, mai ales Miklos Banffy (ministru de Externe), Teleki, Bethlen și amiralul Horthy Miklos, au cerut unirea Ungariei cu România Mare sub un singur rege (Ferdinand) și o singură capitală la București.

Ungaria și maghiarii chiriași în România nu au renunțat la pretențiile teritoriale asupra Ardealului și invocă un argument fals: mileniul de numai 51 de ani de stăpânire ungurească, de la 1867 la 1918, în timpul Imperiului Austro-Ungar. La acest argument fals al mincinoșilor științifici oficiali din Ungaria și al politicienilor maghiari a fost adăugat încă unul al U.D.M.R., respectiv pământul natal. De aproape 30 de ani, liderii U.D.M.R. au inventat și invocă expresia pământul natal. Ei pretind că

acesta-i al lor și ca urmare întreg Ardealul trebuie să obțină autonomie teritorială și să fie anexat Ungariei. La congresele U.D.M.R. din perioada 2011-2019 și la manifestările antiromânești din ziua de 15 martie, liderii U.D.M.R. au declarat public: „categoric vom obține autonomie teritorială.” Președinții și guvernele României, Parlamentul și Parchetele au luat poziția struțului, fac pe surdo-muții, dar au continuat să îndeplinească pretențiile Ungariei și ale U.D.M.R. împotriva Poporului Român și României! Conducătorii U.D.M.R. și ai bisericilor catolice maghiare confundă în mod voit localitatea natală a unor cetățeni unguri cu teritoriul național românesc! Logic și practic nu se poate confunda localitatea unde s-a născut un cetățean român de etnie maghiară cu pământul natal și să pretindă ca acela-i pământ unguresc. În mod absurd, U.D.M.R. susține că pentru unii cetățeni români de etnie maghiară născuți la București, Craiova sau Iași, acolo nu-i pământ natal, dar pentru cei născuți în Cluj-Napoca, Oradea sau Miercurea Ciuc, acolo-i pământ natal. Pentru cetățenii români de etnie maghiară meleagurile lor natale nu au fost, nu sunt și nu pot fi confundate cu terito-

riul României, inclusiv al Ardealului, despre care Genialul Mihai Eminescu a scris în ziarul „Timpul” (din 1 aprilie 1881) că el „este moștenirea, în exclusivitate și istorică a neamului românesc.” Poporul Român are dreptul istoric asupra teritoriului României Mari! Nicio organizație a etnicilor maghiari și nici un mincinos științific ungar, nici Academia Ungariei nu au putut găsi argumente credibile care să justifice că toate descoperirile arheologice de pe cuprinsul Ardealului, cu o vechime de 6000-1000 de ani î.Hr., aparțin pământului natal maghiar. Se știe că, grupuri mici de barbari unguri au ajuns în unele localități Getice din Ardeal, în perioada anilor 1200-1300 d.Hr. Din nou, veneticii unguri, din chiriași care nu au plătit în fapt nicio chirie, minoritarii maghiari cu complicitatea Papei Francisc I și cu sprijinul Budapestei, vor să fure Ardealul din teritoriul României, al Grădinii Maicii Domnului și să-l anexeze Ungariei! Maghiarii din România se bucură că beneficiază de dreptul de chiriași în Vatra Românească, pe Sfântul Pământ Strămoșesc, moștenit de la Poporul Primordial al Geților! Deșteptați-vă români!